

AI ĐƯA EM VỀ KHI MÌNH KHÔNG CÒN YÊU NHAU?

(Tâm Bút)

*Ai đưa em về khi mình không còn yêu nhau?
Anh đưa ai về đêm nay, đêm mai, đêm sau
Anh xiết vai ai khi thân hình em xa cách?
Em ngã vào ai khi ngoài trời mưa buồn mau?*
(Tbg)

PHẦN V.

CHƯƠNG 1.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất"

***/ Sài Gòn, thứ Ba 16/3/1976.**

Vậy là chúng tôi mất nhau, một cách buồn phiền vô lý, thật tíc tắc như ngày đầu đi vào đời nhau nhanh chóng. Tôi không hiểu tại sao? Chỉ tự an ủi rằng mọi sự đều do định mệnh, luôn cả việc Nguyễn đến gặp mẹ tôi chiều hôm trước cũng đều nằm trong bàn tay đẩy đưa của định mệnh.

(...)

Sáng kế tiếp mới hay rằng chiều hôm qua sau khi đưa tôi vào nhà xong, Nguyễn quay lại và gặp mẹ tôi. Câu chuyện vỡ lở từ đó.

Tôi đợi Nguyễn suốt buổi, đọc Kinh Kính Mừng luôn miệng, xin Mẹ Maria cho được gặp. Thật là khổ sở khi vừa quay cuồng trông ngóng lại cũng vừa giấu diếm nỗi lòng riêng bằng nét mặt bình thản bề ngoài.

Nguyễn đến khi trời đã sụp tối, dừng chiếc xe cách nơi cố định chừng 50 mét. Hơi thở chàng nồng mùi rượu, nét mặt rõ ràng đau đớn. Chàng cứ lặng im, mắt hướng thẳng về phía trước. Trong tôi bỗng dậy lên một nỗi xót xa vô cùng cho cả hai.

Tôi e dè:

“Đây là những thử thách. Bình thường mà yêu nhau thì có gì khó. Chỉ khi gặp những rắc rối thế này mới đo lường được sự chịu đựng trong tình yêu của nhau.”

Tức thì Nguyễn la lớn:

“Mãn về đi!”

Rồi chàng hất bàn tay tôi ra khỏi ghi đông xe.

Tôi thất vọng:

“Nguyễn mà cũng nỡ đối xử như thế với Mãn sao? Mãn đâu đáng bị như vậy.”

Khuôn mặt Nguyễn dịu lại nhưng vẫn không nhận lời mời đi uống café của tôi.

Tôi ôn tồn:

“Nguyễn vẫn còn yêu Mãn, sao lại chối từ Mãn như thế?”

Nguyễn cười khan nhưng ánh mắt rõ ràng đau khổ:

“Nguyễn đâu có yêu Mãn, Mãn làm rồi đó. Nguyễn chỉ lợi dụng Mãn thôi!”

Dẫu biết Nguyễn đang tự mĩa mai chính chàng nhưng tôi vẫn nghe tổn thương không ít. Chán nản, tôi buông thõng mọi sự:

“Vậy thì Mãn cảm ơn Nguyễn đã đem hạnh phúc ngàn nào cho Mãn trong 5 tháng qua.”

Và tôi bỏ về nhà.

Nguyễn cũng rồ máy xe chạy đi.

Một lúc thật lâu trôi qua. Tiếng gọi của đứa em gái làm tôi tỉnh cơn buồn bã. Phía bên kia hè đường, ngay chỗ thường lệ, tự bao giờ, Nguyễn đã đứng đó.

Cả hai đưa nhau đến quán café và để trôi một buổi tối lạt lẽo bên nhau. Nguyễn nói lên điều từ biệt, cho rằng danh dự chàng bị tổn thương nhiều quá. Phần tôi chỉ im lặng, nghĩ rằng đành nào cũng phải xa nhau, nên cứ để mặc mọi sự đưa đẩy, không tìm cách níu kéo (trong lòng là một nỗi u hoài thăm thẳm). Nguyễn còn quá trẻ để không chịu được những phũ phàng dù bé nhỏ. Chàng dịu dàng tế nhị nhưng vẫn chỉ là một con người còn chưa kinh qua cuộc sống. Tôi không trách Nguyễn, chỉ tự mình ôm nỗi đau riêng khi rời chiếc xe chàng.

Lúc tôi vừa quay lưng thì Nguyễn gọi:

“Mãn!”

Cả hai lại tiếp tục cuộc chia tay bịn rịn nơi ngõ tối. Và Nguyễn nói, nói thật nhiều những câu dặn dò cần thiết cho một lần vĩnh biệt, âu yếm pha lẫn chua chát. Nói đến cái tương lai một ngày tôi làm vợ kẻ khác.

Tôi lặng im mết mõi, tránh nhìn chàng, tự hỏi chúng tôi đang níu kéo nhau từng giây phút để làm gì?

Khuôn mặt Nguyễn buồn rười rượi. Đưa bàn tay ra trước tôi, Nguyễn cúi đầu, nhỏ giọng:

“Bàn tay Nguyễn, Mãn nói Mãn yêu nó lắm mà. Mãn nắm lấy đi! Xa Mãn rồi, đâu ai còn nhận biết ra rằng tay Nguyễn đẹp.”

Tôi nghe thương Nguyễn vời vợi; thương cái khuynh hướng tình yêu bi thảm chỉ làm Nguyễn khổ khi đã mất nhau mãi mãi trong đời.

Nguyễn lại nói:

“Noel, Nguyễn sẽ đợi Mẫn ở quán bà René trên Dalat. Khi ấy, cho dầu Mẫn đã có chồng, không đến điểm hẹn thì Nguyễn vẫn sẽ ngồi đó và nghĩ duy nhất đến Mẫn.”

Lòng tôi thất lại. Đạo về sau, cảm giác đau thắt này vẫn luôn chiếm ngự trái tim mỗi khi nhìn thấy nét buồn rười rượi trên mặt Nguyễn. Tuy nhiên, đêm nay tôi cố chôn giấu hết mọi cảm xúc, không để cho chàng hay chút nào cõi lòng tôi đang cực kỳ dao động. Tôi nói dịu dàng;

“Thời gian tôi, đem theo tất cả những khổ đau tích tụ Nguyễn ạ. Mai sau lấy vợ, Nguyễn nhớ tìm cho được người con gái Huế nào thông minh và chung thủy, như một lần Nguyễn đã nói về Mẫn.”

Hình như đau đớn lắm theo lời tôi, Nguyễn cau mày, vẻ giận dữ chút ít:

“Người con gái Huế thì đâu có ai như Mẫn, Nguyễn yêu vời vợi. Nhưng chắc chắn người vợ Nguyễn không biết uống rượu.”

Tôi nghe nhói lòng đến muốn bật khóc, nhưng chỉ bình thản nói:

“Mẫn đủ hiểu những gì Nguyễn nghĩ, không đợi Nguyễn nói ra để đau lòng Mẫn hơn nữa. Làm sao Mẫn dám mơ ước được làm vợ Nguyễn? Nguyễn chẳng cần phải xác định cái điều vợ Nguyễn không biết uống rượu như Mẫn.”

Sao thật phiền muộn giữa đêm!

Tuy nhiên, khi ngồi lên chiếc xe chàng đi kiểm hủ tẩu ăn, ôm ghì vòng lưng Nguyễn, tôi vẫn nghe rung cảm dạt dào trong trái tim đang ập đầy buồn bã. Nghĩ rằng ngày mai dầu có mất nhau, tôi cũng cam đành, bởi những gì cao nhất trong tâm hồn, Nguyễn đã từng dâng tặng hết cho tôi trong sáu tháng yêu nhau.

***/ Sài Gòn, thứ Sáu 19/3/1976.**

Đọc lại tập truyện Trần Sa, tôi ngạc nhiên vì những ngày gặp nhau sau này thường thay đổi luôn luôn, vui buồn không thể định trước.

Sau buổi tối chia tay nhau thẳng thốt, phải đến ba ngày sau Nguyễn mới quay lại tìm tôi. Những cuộc gặp gỡ tiếp tục, nhưng riêng tôi thì chẳng còn viết gì vào sách Trần Sa kể từ khi ấy.

Càng ngày tâm tư càng ngẫu đục. Ý thức rằng kỷ niệm thêm rút ngắn, tôi muốn ghi ra cho hết giai đoạn này. Tình yêu chúng tôi biến chuyên dồn dập lên xuống không ngừng. Tôi đọc thấy trong quyển lịch bỏ túi của mình những thay đổi thế này:

“Ngày... Bỏ nhau”

“Ngày... Nguyễn đến tìm, xúc động.”

“Ngày... Đông ý xa nhau.”

“Ngày... Trở lại tìm nhau, uống rượu.”

Cứ vậy! Càng lúc càng cảm thấy mát mát hơn khi ngày về Dalat của Nguyễn đã gần tới.

Hôm nay sinh nhật Nguyễn. Buổi chiều đưa cuốn Nam Hoa Kinh ra tặng Nguyễn. Khuôn mặt lộ vẻ lúng túng cảm động, Nguyễn nói:

“Măn thật tế nhị, làm quà sinh nhật cho Nguyễn bằng một tác phẩm Nguyễn rất mê thích. Nhưng Măn nè, nói mê thì Nguyễn mê cả ngàn thứ, chỉ cần Măn biết là đủ lắm rồi.”

***/ Sài Gòn, Chủ nhật 21/3/1976.**

Nguyễn đi công tác sinh viên suốt một ngày và một ngày tôi đánh đàn uống rượu cùng bạn hữu. Ngồi trong ban nhạc mà trí óc cứ miên man nghĩ đến nhân vật Mouth trong tác phẩm Mối Tình Chàng Nghệ Sĩ của Hesse: “Một biểu tượng cho sự thành công liên tục trên Tình Yêu và Nghệ Thuật nhưng lại là kẻ đối đầu với rất nhiều đau thương khôn khổ.” Cái giá đáng cay phải trả cho đời cũng ngang bằng những may mắn đã nhận từ Thượng Đế. Đó là số phận đương nhiên của những kẻ tài hoa, những con người định mệnh.

Lòng tự ngậm ngùi cho mình không ít. (Nhân vật này, Nguyễn vẫn ví là tôi.) Ngay giữa sự ồn ào có niềm lặng yên êm ái. Ngay giữa cái phức tạp gay go, có một khoảng vắng riêng biệt để tôi trú ẩn vào. Khoảng vắng chính là tình yêu của Nguyễn, bấy lâu tôi đã được. Vậy mà nay tôi sắp phải mãi mãi mất chàng!

Đêm, trời trở gió. Đi đàn về khuya trong cơn gió, nghe sao thật lạ kỳ rung rứt.

***/ Sài Gòn, thứ Hai 22/3/1976.**

Ngồi với nhau ở quán ông già, câu chuyện hai người bất thường như chính cái tâm hồn tôi đang vỡ lở. Tuy nhiên, cảm nhận rằng Nguyễn yêu say đắm con người tôi qua nụ hôn bất ngờ, pha chút cưỡng bách, phủ lên đôi môi tôi lúc trời đã tối.

***/ Sài Gòn, thứ Ba 23/3/1976.**

Cuộc gặp gỡ nặng nề vào phút cuối. Lúc nào tôi cũng điên đảo? Hay bởi vì thời gian xa nhau càng lúc càng tới mà tâm trí tôi (và cả Nguyễn) trở nên bất thường như thế?

Khi Nguyễn nói: “*Nguyễn yêu Măn nhiều lắm và sau này chắc cũng chẳng ai chiếm được tình yêu của Nguyễn như Măn từng được, nhưng chính Măn đã làm tâm hồn Nguyễn chai lì rồi đó!*” tức thì tôi tỉnh cơn điên đảo và bỗng thấy mình như đang rơi vào một trạng thái vô cùng hốt hoảng. Tôi biết là tôi đã làm mất Nguyễn chứ không phải Nguyễn đánh mất tôi. Chính tôi, con người kiêu hãnh vì sự cứng rắn của mình trong tình yêu, thật ra đã có lúc bơ vơ kỳ lạ, như đêm nay, trước một người tình.

***/ Sài Gòn, thứ Tư 24/3/1976.**

Tôi tưởng mắt Nguyễn hẳn rồi, nhưng không, chàng vẫn tới, đứng vào chỗ cũ, dáng điệu kiên nhẫn, mặt hướng về phía trước. Ngạc nhiên đến xúc động, vậy mà tôi cố che giấu tâm lòng bằng những cái cười vờ vụn. Cả hai cùng tránh không nói lên điều mời nhau đi uống rượu. Trong suốt buổi café, đầu óc tỉnh táo nhưng tâm tư xa vắng và rười rượi buồn.

***/ Sài Gòn, thứ Năm 25/3/1976.**

Những buổi chiều gần đây chỉ trôi qua trong lặng lẽ câm nín từ mỗi phía. Tôi cũng không hiểu tại sao lại có tình trạng ấy? Không thể bảo rằng tình yêu giữa hai người đã hết, trái lại nữa, vậy mà sự xa cách càng lúc càng như rộng ra thêm giữa Nguyễn và tôi.

Buổi café thật lạt lẽo khi cả hai cứ im lặng và không nhìn thẳng vào nhau, dù chút nhỏ. Nguyễn thì ngồi hát khe khẽ bài Bầy Giờ Tháng Mây của Từ Công Phụng, còn tôi mãi loay hoay với sự liên tưởng đến nỗi đau của một ngày đã vĩnh viễn xa nhau nên phải nghe lại bài này.

Lúc ra về, đi chậm chậm bên nhau trên con đường Trương Minh Giảng, tôi nói:

“Mãn nghĩ sau này hát lại Bầy Giờ Tháng Mây, chắc Mãn nhớ Nguyễn lắm. Nhất là với câu ‘Chiều nay nếu em đừng hờn dỗi’ đâu có khác nào tâm cảnh hiện tại của chúng mình. Một câu hát bình thường nhưng từ chữ ‘nếu’ đã đưa ra cho thấy cả một nỗi chất chứa đau đớn. Biệt ly ngay trong lúc xum vầy, tan vỡ ngay giữa niềm hạnh phúc.”

Nguyễn gật:

“Nguyễn cũng nghĩ vậy”,.

Tôi cảm nhận nỗi e dè của Nguyễn khi nghe chàng buông câu hỏi:

“Ngày mai, Nguyễn gặp Mãn giờ nào?”

(Cũng nhớ lại đêm chia cách 23/3 vừa qua, chàng đã nói một cách đau đớn: “Nguyễn cũng đa nghi như Mãn. Nên chỉ bao giờ ôm Mãn trong tay mới dám nghĩ rằng Mãn là của Nguyễn. Rồi xa rồi, Nguyễn không thể nào tiếp tục chủ quan như thế; trái lại vẫn cứ mãi cho rằng Mãn là người của đám đông.”)

Chiều nay trước câu hỏi e dè ấy, tôi bỗng thấy thương chàng thật nhiều, nên đáp dịu dàng:

“Nguyễn cứ đợi Mãn lúc 2 giờ nơi chỗ cũ. Chúng mình đâu còn bao nhiêu lần được ở cạnh nhau nữa.”

***/ Sài Gòn, thứ Sáu 26/3/1976.**

Đọc lại nhật ký, thấy thật lạ lùng vì trạng thái thay đổi luôn luôn những ngày gặp nhau về sau này. Chiều nay cũng vậy. Cả hai được một khoảng thoải mái bất ngờ trong quán ông già khi cùng ngồi gọi lại những ngày mới đi vào đời nhau, thời gian tháng Mười Một năm 1975.

Tôi nói:

“Nếu một cặp tình nhân hay chồng vợ mà lúc nào cũng hỏi tưởng những ân tình đã đem lại cho nhau, hẳn không thể nào họ nghĩ đến điều bỏ nhau cho được. (Thêm) Luôn luôn kỷ niệm vẫn làm Mẫn rung động. Đó là lý do khiến Mẫn không bao giờ mang ý nghĩ quay lưng trước trong một cuộc tình.”

Nguyễn mỉm cười:

“Đạo ấy trông Mẫn thật tàn phai, nhưng cũng rất hững hờ kiêu hãnh. Nguyễn yêu Mẫn ngay từ những điều đối nghịch đó.”

Rồi Nguyễn nhắc lại hàng chuỗi kỷ niệm, ngay tới những điều nhỏ nhặt nhất đến khiến tôi không ngờ. Cả hai dường như cùng giang tay bắt chộp nỗi vui vợi vĩa bên nhau trong buổi chiều sắp tắt.

Xong, vớ vể thật e dè, Nguyễn hỏi:

“Tối mai, Mẫn và Nguyễn đến nhà Tata Huệ uống rượu nghe? Mẫn có bận gì không?”

Tôi bỗng choáng ngợp vì cái hạnh phúc bất chợt Nguyễn vừa đưa ra đó, không biết nói lời gì, chỉ nắm bàn tay chàng xiết chặt.

***/ Sài Gòn, thứ Bảy 27/3/1976.**

Chị Huệ đi Dalat thành ra cuộc hò hẹn của chúng tôi không thành đêm nay.

***/ Những ngày kế tiếp**, tâm tư thật nặng nề u ám. Không thể bảo rằng cả hai đã hết yêu nhau, và dù vẫn đi uống café với nhau hằng bữa nhưng nơi mỗi người thường chỉ là im lặng.

Có một chiều, khi chia tay sau buổi café, Nguyễn hỏi:

“Mẫn có để quên vật gì ở quán không?”

Tôi cười:

“Không Nguyễn ạ. Có chăng chỉ là để quên trái tim trong tay Nguyễn.”

Nguyễn lắc đầu, vẻ bất ngờ buồn bã:

“Đâu có! Mẫn để quên trái tim đâu đó, chứ trong tay Nguyễn, Mẫn chỉ để quên sự dằn vặt muộn phiền!”

Sao thật xúc động lạ kỳ khi ấy.

[]

*(Đọc lại đêm Mar. 22, 2021 tại San Jose,
sau đúng 45 năm tan tác mối tình).*

[]

